

MARIJKE VOS

Ik pleit
voor jou!

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Marijke Vos
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Julia August/Shutterstock
Foto auteur: © Marie Wanders
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0545 4
ISBN 978 94 027 5980 8 (e-book)
NUR 301
Eerste druk juni 2020

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Mijn wereld draait. O, mijn god, waarom draait mijn wereld?

Zittend op de grond knijp ik mijn ogen stijf dicht en probeer de misselijkheid die met angstaanjagend tempo toeneemt te onderdrukken. Dit gaat fout. Als ik mijn ogen open, zie ik dat de wereld nog altijd niet is gestopt met spinnen. Door een gelukstreffer komt mijn hand op de leuning van een bankje terecht. Ik trek mezelf op de zitting. Hoewel ik niet zeker weet of het bewust gebeurt of dat mijn hoofd gewoon van mijn lichaam valt, bevindt mijn tollende hoofd zich een seconde later tussen mijn knieën.

‘Alsjeblieft...’ mompel ik en ik doe een schietgebedje om mijn maaginhoud op zijn plek te houden. Ik knipper een paar keer en staar aandachtig naar de onregelmatige tegels onder het bankje. Twee liggen scheef. Er steekt onkruid tussenuit, een enorme plant als je het mij vraagt. Wordt dat niet bijgehouden? Lang heb ik niet om bij die gedachte stil te staan, want een nieuwe laag misselijkheid komt omhoog. Ik sluit snel mijn ogen weer.

‘O nee.’ Ik pak met beide handen mijn hoofd vast om het weer omhoog te trekken in de hoop dat het nog altijd vastzit aan mijn romp. Mijn rug komt met een klap tegen de leuning van het bankje aan. Mijn ogen schieten weer open van schrik. ‘Au,’ mompel ik en ik probeer over de pijnlijke plek op mijn rug te wrijven, maar mijn arm schiet totaal de andere kant op. Ik geef het op, ik ga dood. Hier

en nu, op dit bankje. Met dat onkruid eronder. Berustend in mijn lot sluit ik opnieuw mijn ogen.

‘Gaaf het?’

Ik adem diep in. Ik dacht een stem te horen, of was ik het zelf? Sinds wanneer heb ik zo’n lage basstem? Ben ik een man? Ik open mijn ogen kort om het te checken. Mijn benen liggen in een rare houding: mijn zwarte rok is omhooggekropen waardoor je mijn dijen kan zien. Misprijzend schud ik mijn hoofd als ik een grote ladder in mijn panty zie. Ik probeer er met een vinger in te prikken, maar mijn hand schiet ernaast. O, mijn god, wat ben ik misselijk. Ik sluit mijn ogen en adem door mijn neus uit. Ik kreun terwijl ik mijn lippen op elkaar pers om te voorkomen dat mijn maaginhoud naar buiten komt.

Als ik voorzichtig mijn ogen weer open, lijkt de wereld iets minder hard te draaien dan een paar minuten geleden. Heel goed.

‘Hallo? Gaaf het?’

Die stem weer. Mijn hoofd tolt een beetje en dan registreer ik twee zwarte nette schoenen. Met van die gaatjes erin. Ik heb al mijn wilskracht nodig om mijn hoofd op te tillen waarna ik mijn blik langs de schoenen naar een grijze pantalon laat glijden. Er staat iemand.

‘Gaafwel...’ pruttel ik. Zei ik dat hardop? Voor de zekerheid probeer ik het nog eens. ‘Gaaafwel.’ Ik sluit mijn ogen en wacht. Ik probeer rustig in en uit te ademen.

‘Volgens mij toch niet.’

Hm? Wat? Met tegenzin open ik mijn ogen weer. De schoenen staan er nog steeds.

Opnieuw probeer ik mijn hoofd op te tillen en ditmaal gaan mijn ogen voorbij de grijze broek waar ik een wit overhemd tegenkom. Met een zucht kijk ik nog verder omhoog. Er staat een man tegenover me. Hij kijkt me bezorgd aan met helderblauwe ogen. Eén wenk-

brauw heeft hij vragend opgetrokken en zijn armen zijn over elkaar geslagen. Zijn haren krullen wild achter zijn oren tot in zijn nek. Die krullen. Om doorheen te woelen met je handen. Heel schattig.

‘Ja, schattig,’ knik ik en ik sluit mijn ogen weer. Ik ga slapen. Dat is het beste. Even een dutje, en als ik weer wakker word, ga ik naar huis. Ik knik nog een keer instemmend. Even gaan liggen. Goed idee. Ik schuif mijn kont een beetje opzij en strek mijn arm uit om mijn hoofd te ondersteunen terwijl ik mezelf langzaam naar de zitting laat zakken.

‘Ho!’ Twee sterke handen pakken me onder mijn oksels vast en trekken me weer omhoog. ‘Dat lijkt me niet zo’n goed idee.’ De stem klinkt ineens heel dichtbij.

Ik frons en open geïrriteerd mijn ogen. Slapen is juist mijn beste idee. Slapen is helend. Dat zegt mijn moeder altijd: ‘De wereld ziet er anders uit als je geslapen hebt.’ Mijn voorkeur zou zijn dat de wereld stilstaat als ik wakker word. Ik probeer me los te wurmen, maar in plaats daarvan word ik opgetild. Hm. Ruikt lekker.

Godsamme. Ik voel mijn enkel omzwikken en schop snel mijn pumps uit. De stoeptegels voelen koud onder mijn voeten. Verbaasd staar ik naar beneden. Ik wiebel mijn gelakte tenen in mijn panty en zie mijn pumps tegen de scheve stoeptegel aan liggen. Een hand pakt ze op. ‘Hé... die zijn van mij.’ Dan voel ik een sterke arm om me heen. We komen in beweging.

‘Ik woon hier vlakbij. Ik bel een taxi voor je en dan kun je even wat drinken. Water.’

We lopen nu. Althans, die met die krullen loopt en trekt mij mee. Mijn voeten struikelen over elkaar. De wereld begint weer gevaarlijk te deinen.

Mijn tas! Die is heel belangrijk! Ik maai wild om me heen. Paniek overvalt me. ‘Mijntasj!’ roep ik. Ondanks mijn paniek voel ik een

vleugje triomf dat ik al iets beter uit mijn woorden kom. Zie je wel. Het valt allemaal best mee.

‘Heb ik hier.’ Mijn kleine cowboybag zwaait even voor mijn neus heen en weer. Ik zucht opgelucht. Niks aan de hand. Ik heb al mijn spullen nog. Met mijn ogen volg ik de contouren van mijn tas die nog éénmaal voor mijn neus bungelt en dan weer uit beeld verdwijnt. Dan maak ik de desastreuze fout mijn hoofd mee te bewegen om mijn tas te volgen. Opnieuw een golf misselijkheid en dan...

Met een wilde kreet gooi ik mijn hoofd opzij en gooi mijn maaginhoud eruit. Precies over die nette schoenen met gaatjes.

‘Shit!’ klinkt het naast me, maar ik durf niet meer op te kijken.

Alsjeblieft. Laat mij los. Laat mij hier liggen. Het is goed zo.

Twee handen pakken me opnieuw stevig vast. ‘Nou, het kan er maar beter uit zijn. Kom mee...’

Het lukt me niet om de zure smaak in mijn mond weg te slikken. Ik kuch en hoest een keer. Langzaam begint het tot me door te dringen wat er zojuist is gebeurd. ‘O, god. O, gottegot. Sorry, sorry. O, sorry.’ Ik probeer me los te wringen uit zijn ijzeren greep, maar word in plaats daarvan tegen een muur gezet. Ik sluit mijn ogen en besluit ze niet meer te openen tot ik in die taxi zit. Ik wil niet weten wie er nu naast me staat. Ik schaam me dood. Ik heb zojuist overgegeven. Midden op straat. Over iemands schoenen.

Ik hoor sleutels rammelen. Een deur gaat open en ik word opnieuw vastgepakt en meegetrokken. Ik heb geen andere keuze dan mijn ogen weer te openen. Een gang. Een kamer. Een bank. O, een bank... Dat is fijn. Ik zak weg in de kussens terwijl ik mijn ogen weer sluit. Als ik ze dadelijk weer open, ben ik gewoon thuis en is er niets aan de hand. Ik tel in gedachten bibberig tot vijf en open mijn ogen.

Mislukt. Ik zit in een vreemde woonkamer en in de stoel naast me zit een man. Hij rommelt in mijn tas. Opeens komt een overlevings-

drang in me naar boven waarvan ik niet eens wist dat ik hem had. Ik schiet naar voren en graai naar mijn tas. Helaas is mijn hand-oogcoördinatie nog niet helemaal hersteld. De man kijkt me verbaasd aan terwijl hij de tas een paar centimeter van me afhoudt. Ik maai met mijn hand door de lucht. ‘Rustig maar, ik zoek alleen je adres. Of kun je me dat zo vertellen?’

Natuurlijk kan ik hem mijn adres vertellen. Zodra hij zijn kamer stilzet, want dat gedraai maakt me opnieuw misselijk. Ik open mijn mond maar sluit hem direct weer. Geschrokken sla ik mijn hand ervoor. Ik ga echt niet nog een keer overgeven.

‘Dat dacht ik al,’ mompelt de man en hij vist mijn portemonnee uit mijn tas. Hij pakt er een pasje uit. ‘Janna Wiersma?’

Hé, dat ben ik. Ik kijk hem op mijn hoede aan. Hoe weet hij mijn naam?

‘Mooi.’ Hij draait het pasje rond... Nee, wacht, nu is het mijn visitekaartje. Hij fronst even als hij het leest en pakt dan zijn telefoon.

Ik probeer zo stil mogelijk te blijven zitten, terwijl ik in de verte hoor hoe hij een taxi bestelt en een bekend adres opnoemt. Ergens in mijn benevelde gedachten besef ik dat ik dankbaar zou moeten zijn, maar ik wil gewoon zo snel mogelijk naar huis, slapen. Ik sluit opnieuw mijn ogen en zucht.

‘Drink wat.’ Ik schrik op als de man opeens voor me staat met een glas water. Heb ik geslapen? Ik pak het glas aan en zie met gepaste trots dat mijn hand zich zonder problemen om het glas sluit. Met trillende handen breng ik het glas naar mijn mond, voel het koele water door mijn slokdarm naar beneden glijden. Ik kantel het glas en drink het in één keer leeg. Een lach klinkt, gevolgd door voetstappen.

Een paar seconden later – of is het langer? – wordt er opnieuw een glas in mijn hand geduwd. Dankbaar drink ik het opnieuw leeg. Langzaam voel ik de mist wat optrekken.

‘Ah, de taxi is er.’ De man staat op en pakt mijn bovenarm beet om me omhoog te trekken. De optrekkende mist heeft ook een groot nadeel, want plotseling dringt het tot me door hoe mijn toestand over moet komen. Beschaamd trek ik mijn rok recht. ‘Ik, eh...’

‘Geeft niets. Bedank me later maar.’ Hij duwt me zachtjes in de richting van de deur en naar de taxi. Ik kruip redelijk oncharmant op de achterbank.

‘Mijn tas!’ herinner ik me opeens en ik kijk zoekend om me heen.

‘Die heb ik hier.’ Het hoofd met de helderblauwe ogen en donkere krullen steekt door het gat van het open portier. Hij legt mijn handtas naast me op de achterbank. Ik wil zeggen dat het niet de goede is, maar waarom eigenlijk? Dit is toch mijn tas? Toch knaagt er iets in een achterkamer van mijn gedachten. Er was iets met die tas. Iets belangrijks. Maar voordat ik de gedachte kan vangen, valt het portier dicht en begint de auto te rijden.

Mijn blik vangt die van de chauffeur in de achteruitkijkspiegel. Hij schudt afkeurend met zijn hoofd. ‘Niet kotsen in de taxi.’

Ranking the Stars

‘En dames en heren, ze is er ook weer bij, ondanks het contactverbod dat is aangevraagd door onze redactie. Ze is niet weg te slaan, realityster, fashionista en liefvallige echtgenote van mediamagnaat Robert van der Meulen: Chelsea Valentinooooo!’

Het publiek begint luid te klappen. Chelsea Valentino werpt snel een ijzige blik op de presentator, maar draait zich dan om naar het publiek. Ze glimlacht stralend en zwaait naar de mensen die nu jodelen. Haar zilveren armbanden rinkelen.

‘Chelsea, schat... Hoe gaat het met je?’ De presentator klopt met zijn kaartjes op de desk en kijkt haar vragend aan. De camera zoomt in. Ze weet dat het niet uitmaakt wat haar antwoord gaat zijn. Op zijn kaartjes staan genoeg beledigingen om naar haar hoofd te slingeren.

‘Uitstekend. Weer volop bezig met nieuwe plannen,’ antwoordt ze daarom nietszeggend. Er steekt een hoofd uit de desk naast haar. Het is die ene jongen van dat reisprogramma. ‘Waar hebben ze je nu weer voor gevraagd?’ grijnst hij.

‘Heb je inmiddels niet alle programma’s al gehad?’ doet de presentator een duit in het zakje. ‘O, nee, je kunt nog meedoen aan *Boer zoekt vrouw*. Binnenkort weer op mannenjacht, toch Chelsea?’

Ze hapt even naar adem. De presentator kijkt haar met glimpende ogen en dito voorhoofd aan. In vertrouwen heeft ze hem verteld

dat ze van Robert gaat scheiden. Ze had beter moeten weten. Toch dwingt ze haar mondhoeken omhoog en antwoordt uiterst kalm: 'Ik heb geen idee waar je het over hebt. Robert is nog lang niet van me af.' Ze lacht even. Daar is niets aan gelogen.

'Ja, wie moet hij anders in zijn eigen programma's zetten?' giert een cabaretier boven haar. 'Dansen met sterren, schaatsen met sterren, zingen met sterren... Houdt het een keer op?'

'Het graf in met sterren,' giert de hysterische zangeres onder haar. Het publiek buldert van het lachen. Chelsea dwingt zichzelf om mee te lachen. Ze wist van tevoren dat dit programma uit niets meer bestaat dan elkaar afkraken en beledigen, maar publiciteit is publiciteit. En het was de perfecte gelegenheid om haar nieuwe jurkje van Louis Vuitton aan te trekken. Bovendien móést ze gewoon even een weekje van huis zijn. Het is niet zo ver rijden naar haar huis in Laren, maar ze verblijft graag in het Hilton. En het is zo lekker rustig zonder de tweeling. Vanochtend heeft ze zich uitgebreid laten verwennen bij de hairstylist en vanavond gaat ze met de meiden wat eten bij Ciel Blue.

'Oké, mensen. Doorrrrr naar de stelling van vandaag.'

Chelsea richt haar aandacht op de presentator nu hij klaar is met het voorstellen van alle sterren.

'De stelling is...' Er klinkt een ping en op het grote scherm naast hem verschijnen woorden. 'Wie gaat er over lijken?'

1

De linkerkant van mijn hoofd bonkt alsof er onophoudelijk een koperen bel tegenaan slaat. De rechterkant daarentegen is compleet gevoelloos. Laten we hopen dat dat niet permanent is.

Ik slik even krampachtig. Mijn keel voelt als een kaasrasp, en ik proef de smaak in mijn mond: alsof er iets overleden is. Vorige week. Met een kreun probeer ik me om te draaien, maar raak verstrikt in de dekens. Als ik mijn ogen probeer te openen, blijft mijn rechteroog door een samenklontering van mascara dicht. Ik breng mijn hand naar mijn gezicht en wrijf de hard geworden zwarte klodders uit mijn oog.

Mijn god, wat is er met me gebeurd? Ik laat mijn wazige blik naar beneden glijden en zie dat ik mijn kleren nog aanheb. Althans, een deel ervan. Ik kijk voorzichtig om me heen. Onder mijn stoel staan mijn pumps netjes naast elkaar en over de leuning hangt mijn jasje gedrapeerd. Mijn tas ligt op de zitting. Ik knipper een paar keer verdwaasd als ik de avond in gedachten probeer terug te halen. De zorgvuldigheid van de plaatsing van mijn spullen staat in schril contrast met de rest: mijn kapotte panty, verfrommelde kokerrok en witte blouse die vol kreukels om mijn bovenlijf gedraaid zit. Er ontbreekt een knoopje.

Ik probeer mezelf net omhoog te werken als de deur openvliegt.

‘Ha, drankorgel van me! Nou, ik ben trots op je hoor. Dat was een

klassieker.’ Lola duwt de deur met een ferme heupstoot dicht en loopt naar mijn bed. Ze trekt haar neus op terwijl ze even naar me kijkt en een dienblad naast me op het tweepersoonsbed zet. ‘Katerontbijt.’

Ze blijft niet staan, maar draait zich om naar het raam. De verduisterende gordijnen trekt ze met een ruk open waarop het felle zonlicht mijn hersenpan zowat uit elkaar trekt. Ik sla mijn handen voor mijn ogen en kreun. De geluiden van de stad komen de kamer binnen als Lola het raam openzet. Auto’s die voorbijrijden, een kind dat jammert, een koerende duif. Ik heb de neiging om mijn pump ernaar te gooien. Met de hak vooruit. Of naar Lola. Als het maar ophoudt.

Voorzichtig trek ik mijn handen van mijn gezicht af. Het licht is nog altijd verblindend, maar langzaam beginnen mijn ogen te wennen en krijgt alles in mijn slaapkamer zijn oorspronkelijke vorm en kleur weer terug.

Het bed zakt iets in wanneer Lola naast me komt zitten. ‘Nou, vertel...’

In plaats van antwoord te geven trek ik een vies gezicht naar het glas op het dienblad. Het is tot de rand gevuld met een smerige, bruine substantie. ‘Wát is dát?’

‘Detoxsmoothie. Voor als je een kater hebt, zegt Google.’ Lola kijkt even peinzend naar de dikke smurrie. ‘Gelukkig heb ik nergens last van.’

Ik pak met een trillende hand het glas op en ruik er even aan. ‘Jezus, gatverdamme, Lola!’ Ik zet het snel terug op het dienblad en probeer een kokhalsneiging te onderdrukken. ‘Wil je me dood hebben of zo?’

Lola grinnikt. ‘Nee, want dan heb ik geen woonplek meer. Bovendien heb je daar volgens mij gisteravond zelf al een poging toe gedaan. Wat is er in godsnaam gebeurd?’

Ik probeer het me te herinneren. Geloof me.

Ik weet nog dat ik met Petra van kantoor vertrok naar de kroeg voor een korte vrijdagmiddagborrel. Maar daarna? Beelden schieten voorbij. De bar waar we waren. Een rondje tequila om het weekend in te luiden. Die arrogante advocaten van KICK Advocatuur – het kantoor verderop – die er wel vaker zijn. Maar daarna worden de herinneringen steeds waziger. ‘Ik weet het niet zo goed. Volgens mij gingen Petra en ik nog even een drankje doen na het werk...’

‘Dat is een understatement.’

Ik kijk Lola vragend aan, hoewel ik niet weet of ik eigenlijk wel een uitleg van haar wil.

‘Je werd rond negen uur thuisgebracht. Door een uitzonderlijk chagrijnige taxichauffeur.’

‘Hm.’ Ik herinner me een taxi. Heb ik die gebeld? Het beeld van een man met donkere krullen en blauwe ogen schiet voorbij. ‘O, shit. Shit. O, god.’ Ik druk mijn handen weer voor mijn gezicht in de hoop de opkomende beelden te verjagen. ‘Nee, nee, nee!’

‘Wat? Vertellen!’ gebiedt Lola en ze trekt één hand voor mijn gezicht weg.

‘Ik heb over iemands schoenen heen gekotst.’

‘Wat? Ha! Ik hoop over iemand die het verdiende?’ Verwachtingsvol kijkt Lola me aan.

‘Volgens mij verdiende hij het juist niet...’ Ik kreun even wanneer ik me nog meer flarden herinner. Het bankje. Dat onkruid. Die zwarte krullen. Een glas water.

‘O, mijn god. Ik schaam me dood.’ Ik laat me terugvallen op bed en trek een kussen over mijn hoofd in een poging de wereld buiten te sluiten. Zo blijf ik even liggen. Niet lang: ik krijg geen adem. Ik kom met een ruk weer overeind, maar heb meteen spijt. De koperen bel slaat nu tegen beide kanten van mijn hersenpan aan en ik wrijf over mijn slapen.

‘Hier.’ Lola reikt me een glas aan. Wantrouwend bekijk ik de inhoud.

‘Gewoon water.’ Lola slaat haar ogen ten hemel, gaat dan ver zitten en klopt op mijn arm. ‘Vertel nou!’

‘Er valt weinig te vertellen. Jezus, hoe kan ik me zo beroerd voelen?’

‘Er moet toch iets te vertellen zijn als je om negen uur ’s avonds uit een taxi getild moet worden door de buurman, omdat je niet meer op je voeten kan staan en de taxichauffeur in staat is je iets aan te doen.’

Ik kijk Lola geschrokken aan. ‘O, nee. Ik heb toch niet ook nog in de taxi gekotst hè?’

Lola zwijgt.

Ik kreun. ‘Heb je hem betaald? Ik betaal je straks meteen terug.’ Ik schaam me dood.

‘Was niet nodig. Blijkbaar was hij al betaald. Inclusief fooi én kotsgeld.’

‘Hè? O, jeetje, wat erg. Wat aardig. Maar wat erg.’

‘Vertel me op z’n minst wat je nog wel weet. Dat ben je me verschuldigd. Ik heb je op bed gelegd. Had ik ook niet kunnen doen, hoor.’ Lola wijst even naar mijn pumps. ‘Ik heb maar niet meer uitgetrokken dan dat aangezien Joris me hielp.’

‘Joris?’ Met opengesperde ogen kijk ik Lola aan. ‘Jóris? De blonde woest aantrekkelijke Vikingachtige buurman? Díé Joris?’

‘Nou, heb je weleens een lijk verplaatst? Want ik denk dat het zo voelde.’ Lola scheurt een kontje van het brood op het dienblad en stopt het in haar mond. ‘Het was óf Joris vragen óf je op de stoep laten slapen.’ Ze haalt haar schouders op alsof het doodnormaal is dat je door je buurman bewusteloos uit een taxi gesleept moet worden. Ik ga nooit meer naar buiten. Echt niet.

Mijn telefoon piept.

‘Wie is dat?’ Nieuwsgierig kijkt Lola naar mijn telefoon.

‘Petra. Ze vraagt waar ik opeens was gebleven.’

‘Jezus Janna. Was je gedrogeerd of zo?’

Ik denk even na. Kan dat het zijn? Ineens flitst er een beeld voorbij waarin ik nog een rondje tequila bestel.

‘Misschien...’ antwoord ik zwakjes en ik scroll op mijn telefoon door mijn berichten, niets verradt wat er gisteravond is gebeurd. Het een-na-laatste berichtje is van Lola die vraagt of ik thuis eet. En daarop heb ik nog braaf gereageerd dat ik nog even op de borrel zou blijven en zelf wel iets zou maken. Ik leg mijn telefoon weg.

‘Gisteren was het vreselijk op kantoor. Hans ging als een bulldozer over iedereen heen en ging tekeer alsof we persoonlijk verantwoordelijk waren voor zijn nog nader te bepalen ondergang. Er komt een grote rechtszaak aan, een enorme mediahype en hij was megagespannen om hem binnen te halen. Hoop gedoe om een paar centen dus. Maar het is hem gelukt. Sterker nog, ik mag hem doen. De rechtszaak, bedoel ik. Dus Petra en ik vonden dat we wel een extra borrel hadden verdiend. Om vier uur – toen Hans naar huis was – zijn we naar De Blauwe Engel gegaan. Ik herinner me cocktails en tequila en...’ Ik zwijg en besef dat de enige die mij gedrogeerd heeft, ikzelf ben geweest.

‘...en toen besloot je dat het superverstandig was om niet te eten?’ Lola kijkt me fronsend aan.

Ik maak een wegwerpgebaar en neem een flinke slok water.

‘Maar wie heeft die taxi dan voor je betaald?’

‘Ik heb eerlijk gezegd geen idee. Degene over wiens schoenen ik gekotst heb, denk ik.’ Ik probeer zo snel mogelijk al die beschamende herinneringen weg te duwen terwijl ze zich verdringen om naar de voorgrond te treden. De nette schoenen met gaatjes. De donkere

krullen. Een arm om mij heen. Argh, ik kan me nooit meer in het openbaar vertonen. ‘Hij heeft me van een bankje geplukt. Meegenomen naar zijn huis en een taxi besteld. Onvoorstelbaar.’

‘Dat is zeker bijzonder. Niet verkracht of aangerand? Bizar.’ Lola klakt met haar tong en trekt dan afkeurend een wenkbrauw naar me op. ‘Maar je hebt dus geen idee meer wie dat was? Of waar hij woonde?’

‘Niet al te ver van dat bankje. Ik kan me niet voorstellen dat hij me heel ver meegesleept heeft...’

‘Niet met dat dooie gewicht, nee...’ mompelt Lola.

Ik kijk haar beledigd aan. ‘Bedankt.’

Ze haalt haar schouders op. ‘Wees blij dat je heelhuids thuisgekomen bent, toch? En zorg nu maar dat je opknapt voor vanavond. Ik accepteer geen annuleringen.’

Dat is waar ook. Lola en ik zouden vanavond op stap gaan. Ik voel een zweem misselijkheid opkomen bij de gedachte dat ik straks weer in een kroeg moet staan. Dat is dus geen optie, maar ik besluit Lola nog even in die waan te laten. Ze kan beter in het katerproces meegenomen worden om te begrijpen dat mijn annulering totaal gegrond is. ‘Goed. De stad is gelukkig groot genoeg om die man nooit meer tegen te komen. En ik kom voorlopig ook niet meer in De Blauwe Engel. Of in de buurt ervan. Of in een taxi.’ Ik zucht en maak snel een pro-en-conlijstje voor een spoedverhuizing naar de Achterhoek.

Ik sla voorzichtig de deken van me af en duw één been van de brand af. ‘Ik moet ech-’

En ineens besef ik het. De tas. Niet mijn handtas, maar mijn linnen tas. De tas met alle documenten over de nieuwe rechtszaak. De zaak waar Hans zo opgewonden over is. O, mijn god. Waar is die tas gebleven? Ik spring uit bed, grijp direct naar mijn hoofd, kijk

tegelijk verwilderd om me heen. Nergens. Ik loop met grote, wankele passen mijn slaapkamer uit en zoek steun bij de deurpost terwijl de woonkamer zachtjes deint. Mijn maag komt in opstand als ik de woonkamer in loop. ‘O nee, nee, nee, waar is mijn tas?’

Lola komt achter me aan. ‘Je tas? Die ligt op de stoel, sufferd.’

‘Nee nee, mijn ándere tas. Mijn werktas. Met papieren. Belangrijke papieren.’ Koortsachtig loop ik door de woonkamer terwijl het zweet me uitbreekt. Na twee rondjes sta ik stil voor Lola die nog altijd in de deuropening van mijn slaapkamer staat. ‘Heel. Belangrijke. Papieren.’

‘Je had echt niet meer bij je dan dit toen je thuiskwam. Ik was al trots op hoe je je handtas vastklemde. Alsof je hem met je leven zou beschermen.’

Dit is een ramp. Ik zak verslagen neer op onze bank.

‘Wat voor papieren waren dat dan?’ Lola ploft neer op de grote stoel naast me. ‘En wees iets specifieker dan “Heel. Belangrijke. Papieren.”’ Ze maait met haar vingers in de lucht terwijl ze mijn hysterische toon nabootst.

Ik heb moeite met ademen. Mijn keel knijpt dicht en ik voel een zweetdruppel langs mijn slaap naar beneden lopen. Een misselijk gevoel komt omhoog als ik de gevolgen probeer te overzien van het kwijtraken van juist deze documenten. Mijn hoofd begint weer te bonzen, maar dat kan ook de kater zijn.

‘Nou?’ Lola kijkt me vragend aan.

Het moet de kater zijn. Een andere verklaring heb ik niet, want voordat ik mezelf kan tegenhouden, flap ik het eruit: ‘Vertrouwelijke papieren. Namelijk alles, maar dan ook álles, over de aanstaande miljoenenscheiding van Chelsea Valentino.’